

Martinis anseelse blandt Stanley og hos koloniadministrationen steg jo længere tid han var i deres tjeneste, så han blev sendt på flere ekspeditioner. Ofte til ukendte områder, hvor han skulle skabe kontakt med congoleserne og kortlægge floderne. Undervejs oplevede han flere vanskeligheder, ofte var det problemer med at få brænde eller mad nok. Eller også fandt kulturmødet med congoleserne ikke sted som Martini kunne håbe på.

Efterhånden blev det trist at sejle i denne evige skov. Vi begyndte at længes efter mennesker. Det er en underlig fornemmelse således at være ganske udelukket fra den øvrige verden. Det falder ganske ubegribeligt, at der virkelig på den samme jord, hvor man befinder sig, er store-menneskemyldrende steder til, som Paris, London, Berlin. Det er, som var man henflyttet til en anden klode.

... endelig (havde vi) den glæde at se en by igen. Glæden blev imidlertid ret betinget. På landingspladsen forsamlede sig nemlig en 70-100 sorte og protesterede på det kraftigste mod nogen som helst tilnærmelse fra vor side. Vi nærmede os alligevel langsomt til landingsstedet, men så snart vi var inden for skudvidde, sendte de os en hel salut af pile. Vort skib var imidlertid for anledningen bleven overdækket med et net af jerntråd, således at de forgiftede pile ingen skade gjorde os. Vi løsnede nu nogle riffelskud, dræbte en mand, sårede nogle stykker - og øjeblikkelig var alt som blæst væk. Uhindret lagde vi nu til land. I den temmelig store by fandt vi alle hytterne tomme. Indbyggerne var flygtede over hals og hoved - madgryderne stod endnu på ilden og kogte. Vi fandt to sårede, som vi bragte ind i en hytte og gav cognac og var gode imod på andre måder. Vi søgte at gøre dem begribeligt, at vi var komne for at handle med dem og skabe dem fortjeneste. De gav sig da til tåls og lod sig pleje....

I begyndelsen af november var vi nåede omtrent halvvejs. Farten begyndte nu mange steder at blive vanskelig. Græssletterne langs bredden forsvandt, og øerne blev skovklædte, så at vi ikke længere kunne bugsere os frem. Træerne på bredden hang endvidere så langt ud over floden, at ethvert pust af vind lukkedes ude. Vi var da henvist til roning alene. Mad havde vi imidlertid i mængde, og folkene fik dygtige rationer. Alligevel blev de mere og mere utilfredse - ja, zanzibarerne prøvede at sætte et mytteri i scene. Jeg havde lidt feber den dag, men jeg strammede mig op, fik et par af dem i nakken og bragte dem til fornuft med en god pisk af tørret flodhestehud. Oven på den historie lå jeg igen en dag, men den næste dag fortsatte vi.

De følgende dage gled meget ensformigt hen. Byerne blev imidlertid sjældnere og sjældnere... Resultatet var, at det kneb med mad. 28 Negere spiser meget.... I sidste øjeblik blev jeg imidlertid hjulpen. Jeg fandt et fiskerleje på en ø... De indfødte viste sig medgørlige og viste os en lille bugt lige overfor med et landingssted, hvorfra der kun var en halv times march til en større by. Vi kom ind i bugten og fortøjede kl. 11 formiddag. Inden en time var gået, havde vi mindst 300 tilskuere - mænd, kvinder og børn - om os. Der lå mange kanoer fortøjede ved landingsstedet, og disse fyldtes hurtigt - af tilskuere. Af og til kom der for mange i en kano så sank den - og de sorte måtte vade i land. Dette var til lige stor morskab for os og for de indfødte selv.

Da hændte der noget. En af mine åregafler forsvandt pludselig. Ingen vidste, når eller hvorledes den var kommen løs. Straks dette blev meldt mig, bad jeg mine zanzibarere uden opsigt og i al stilhed danne en ring uden om tilskuerne, men ikke at skyde på dem. uden speciel ordre fra mig. Jeg ville nemlig helst selv skyde, hvad skydes skulle. Derimod fik zanzibarerne ordre til at bemægtige sig to af de indfødte, når jeg affyrede min revolver i luften - binde dem - og bringe dem ned i Båden. Skuddet faldt - mange af de indfødte faldt ned af bar forskrækkelse- og mine zanzibarere greb, som ordren lød, to af de sorte og lod dem bagbundne bringe ned til båden. Alle de andre forsvandt i vild flugt. Kun det ene gidsels fader lod til med magt at ville befri sin søn. Da jeg imidlertid forklarede ham kidnapningens årsag, gik han straks ind på min opfattelse af tingene. Næsten alle negre betragter det nemlig som en afgjort sag at en greben tyv tilhører den bestjålne

som slave - Ja han kan nu æde ham, sælge ham, skære øre og næse af ham, i det hele foretage sig med ham, hvad hans gode hjerte tilsiger. Jeg forklarede nu faderen, hvad der var bleven borte, og gjorde ham begribeligt. at hans søn kun var gidsel og ville blive sluppen løs, så snart den virkelige synder blev mig overdraget eller den stjalne genstand i det mindste kom tilbage. Hvis ikke, ville jeg derimod plyndre, hæрге og brænde ganske mageløst. Åregaflen kom - men tyven ikke. Det første var mig også mest magtpåliggende. De to gidsler blev derpå løsladte - med en håndfuld blå perler hver forduftede de bredtgrinende op over bjergsiden. Og næppe var de sluppet les, før masser af indfødte atter var nede ved vort landingssted og solgte os mad.